

Halottak napja 2013.

Bevezetés

Sajátos jellegű emlékezési nap, ez a mai. Míg tegnap a Krisztust megvalló, neves és névtelen megdicsőült szentek sokaságára emlékezünk. Addig ma, valamennyi hozzánk közeli, vagy tőlünk távoli, az élők sorából természetes halállal, vagy katasztrófák és háborúk okozta halállal távozott testvéreinkre, s a tisztuló lelkekre emlékezünk.. S mondjuk el nekik azt, amit, míg éltek nem mondtunk el. S távolítsuk el szívünkől mindazt, ami a velük való kegyeletes tisztelet, s hála szálainak erősödését akadályozná.

Kyrie-litánia

Jézus Krisztus! Bocsásd meg, hogy oly ritkán gondolunk arra, hogy földi életünk egykor befejeződik a halállal. Uram, irgalmazz!

Jézus Krisztus! Hogy egykor részünk lehessen a feltámadásban, bocsásd meg vétkeinket. Krisztus, kegyelmezz!

Jézus Krisztus! Bocsásd meg, hogy csak ritkán gondolunk imádásos szeretettel elhunyt szeretteinkre. Uram, irgalmazz!

Evangelium után

Különös napok ezek a november elseje körüli napok. Ilyenkor hívó és hitetlen megfordul a temetőben. Sokszor fáradságot és áldozatot nem kímélve az ország más részeiből vagy egyenesen határainkon túlról, hogy egy-egy szál virágot, gyertyát helyezzen szeretteinek sírjára. Hogy miért van ez, arra talán a legtöbben

azt mondják: mert így szokás. Tény azonban, hogy ezen a napon mindenki találkozik valahogy a halállal. Találkozik a gyermek, akinek legtöbbször csak azt a számára izgalmas és játékos eseményt veszi észre a mai napból, hogy gyertyákat kell gyűjtani a síroknál. Találkozik a fiatal, aki közömbösen és unottan van jelen, de valami fojtogatót ő is érez a levegőben, hiszen egyetlen ilyenkor hangoskodni a temetőben. Találkozik az élet delén túl lévő ember, aki ezen a napon elveszett hozzátartozóit idézi fel. S találkozik az idős ember, aki egyre közelebb érzi magához a halál jeges lehetőségét.

Fogyasztói társadalmunk elegáns társaságaiban modortalanságnak számít szóba hozni a szenvedéssel, halállal kapcsolatos dolgokat. Ha mégis a halálról kényszerülünk beszélni, akkor legfeljebb általános alanyban fogalmazva annyit mondunk: az ember meghal. Az ember, de sosem én. Menekülünk az igazság kimondása elől, hogy az ember halálra születik.

De mégsem! Hanem örökéletre! Minden ember kiolthatatlan vágygal vágyik a továbbélésre! De milyen garanciánk van arra, hogy a halál utáni élet, halálutáni lét, nem öncsalás, nem illúzió-e csupán?

Mindenek fölött Isten teremtő szeretete, illetve ebbe vetett hitünk. Értelmetlen lenne az öntudat magaságába emelni egy teremtményt úgy, hogy megsemmisüléssel kelljen farkasszemet néznie. Ha szabad ezt mondanunk, Isten teremtő szeretetének hitelét kérdőjelezné meg, ha a

saját képére teremtett embert a sem-
mibe ejtené vissza.

Még kevésbé értenénk a Meg-
váltó küldetését, halálát és föltáma-
dását, ha nem részesítene bennünket
a vérén szerzett üdvösségben.

Végeredményben mi hívő ke-
resztények nem bölcseleti okosko-
dásra, természetből vett példázatok-
ra, s nem tudományra, egyszerűen
nem valamire, hanem Valakire ala-
pozzuk reménykedésünket. Arra a
Krisztusra, akinek szimbóluma ez a
húsvéti gyertya itt az oltár mellett,
arra a Jézusra, aki jóllehet rövid idő-
re, de lakója lett temetőnknek, hogy
felragyogtassa győzedelmét.

A halálba hulló Jézus új, hal-
hatatlan létformába öltöztette ember-
ségét és nekünk is ezt ígérte meg.
Azt, hogy „aki benne hisz, még ha
meg is halt, élni fog!”

Ma nekünk szólnak bátorító és
vigasztaló, apostolaitól búcsúzó Jé-
zus e szavai: „Ne nyugtalankodjék
szívetek! Higgyetek az Istenben és
bennem is higgyetek! Atyám házá-
ban sok lakóhely van. Azért megyek
(Atyámhoz), hogy helyet készítek
nektek”. Ha elkészítettem, ismét el-
jövök, és magammal viszlek benne-
teket, hogy ti is ott legyetek, ahol én
vagyok

Amen

F. F.